

Aleš Sedmak
Grintovec 33a, 6274 Šmarje
M: 041770014
E: a.sedmak@siol.net

Kaverljag, 24. december 2011

Spoštovane likovnice, spoštovani likovniki, drage kolegice in kolegi,

dan danes lahko povsod vidimo, kako nas obvladuje govorica vizualnih komunikacij. Strinjam se s splošno ugotovitvijo, da živimo v kulturnem okolju, v katerem prevladujejo slike, vizualne simulacije, iluzije, kopije, reprodukcije, imitacije in fantazije. Nahajamo se v obdobju, ki ga pogosto označujejo kot »stoletje vizualnih komunikacij«, v času, ko se je pozornost od besed radikalno premaknila k slikam. Vse bolj se večja količina vizualnih podatkov, ki nas obdajajo na vsakem koraku, hkrati pa se povečuje potreba po njihovem obvladovanju. Na dan prihajajo vse pogostejša opozorila o tem, da je »naša splošna kultura čedalje bolj plod tega, kar gledamo, in ne tega, kar beremo« (Mitghell, W. J. Thomas, 2009, Slikovna teorija, Študentska založba, str. 19) in da slika pove več kot 1000 besed. Če velja, da brez jezika ni naroda, velja tudi, da brez podobe ni civilizacije.

Toliko bolj žalostno pa je, da je vloga in pomen naše Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov, društva, katerega delo je v prvi vrsti posvečeno ravno vizualizaciji in vizualni komunikaciji ter avtorjem, ki se s tem področjem ukvarjajo strokovno in profesionalno, vedno bolj nepomembna in obrobna. Počasi, a vztrajno, nas vse bolj potiskajo na rob naše družbe, ali celo preko njega.

Če le delno strnem vse hudo, ki se nam je zgodilo v zadnjem desetletju, lahko zapišem, da smo v društvu izgubili pet delovnih mest, proračun za delo društva je padel na 20% nekdanje vrednosti in še to se nam vsako leto zmanjšuje.

Ko sem se odločal, da kandidiram za predsednika, sem ugotavljal, da je pred nami ogromno dela, ki je predvsem povezano z našim cehom. Dovolite, da čisto na kratko preletim stanje, ki zagotovo traja že predolgo:

- komunikacija znotraj društva in tudi navzven je izredno pomanjkljiva; pri tem igrata ključno vlogo spletna stran in bolj dinamičen program;
- poklic likovnega ustvarjalca je nedorečen in pogoji dela so vse slabši, razen pri nekaterih izjemah, mora likovnik danes opravljati vsaj dva poklica, da lahko preživi in da financira svojo osnovno dejavnost;
- trg likovnih del ne deluje in se v ozkem ter hermetično zaprtem slovenskem kulturnem prostoru nikakor ne more razviti brez sistemskih spodbud in korenitih sprememb, predvsem pa se moramo potruditi, da nam bo končno prisluhnila tudi tujina;
- ateljeji nimajo ustreznega statusa;
- galerije nimajo nikakršnih obveznosti do umetnikov razstavljalcev;
- štipendij in nagrad ni, oziroma jih je izredno malo, so pa pogoj pri pridobivanju ali ohranjanju statusa samozaposlenega v kulturi; Jakopičeva nagrada je edina ustrežna državna nagrada in še s to delamo preveč mačehovsko;
- našo hišo na Komenskega 8 je že dodobra načel zob časa in potrebno bo precej dela, truda ter sredstev, da jo ponovno spravimo v spodobno stanje in da bo ponovno postala prostor, v katerega bomo radi prihajali, s katerim se bomo lahko identificirali in na katerega bomo ponosni.

Sedanji čas je izrazito nenaklonjen kulturi, umetniškemu ustvarjanju in umetnosti nasploh. Vsesplošna kriza, ki nas trenutno pesti, zahteva veliko več energije pri reševanju naših težav, a je morda prava priložnost, da se začnemo ponovno med seboj povezovati in družiti, da znova začutimo, da je likovna umetnost pomemben del slovenske kulture in da del svoje energije strnemo ter jo usmerimo v izboljšanje slovenske likovne scene.

Sam sem se tako lotil dela že kar v decembru, čeprav primopredaja še ni bila izvršena, ker ne moremo in ne smemo več odlašati z akcijo in ker se nič ne bo zgodilo in premaknilo na bolje samo po sebi, ampak le z ustreznim ukrepanjem. V naslednjih treh letih si bom prizadeval, da bomo na pregleden način in v sodelovanju z Izvršnim odborom in Umetniškim svetom, postopoma, a čim bolj učinkovito, reševali zgoraj zapisane probleme. Če želimo ZDSLUI povrniti nekdanji sloves in ugled, ki ga je nesporno imela, moramo v svoje delo vložiti energijo in čas. Kako uspešni bomo, je v glavnem odvisno od nas samih, a prepričan sem, da nam bo uspelo.

Želim vam vesele praznike in vse dobro v letu, ki prihaja.

Aleš Sedmak,
predsednik ZDSLUI

